

گفت‌وگویی صبا با عوامل نمایش حرمان

امید، آخرین بار قه هستی بخش

که ایشان یکی از بزرگترین کمک‌های زندگی من در طول این چند سالی که کار می‌کنم بوده‌اند. البته ایشان جوایز متعدد بین‌المللی و داخلی دارند و واقعا افتخار دادند که کنار من بودند.

با توجه به اینکه در این چند سال به واسطه شغلان با گروه‌های تئاتری، هم‌منظور فعالین این عرصه آشنایی و همکاری داشته‌اید آیا از این دوستان نیز کمک و مشاوره گرفتید؟

حقیقتش خیلی تلاش کردم که با دوستان تئاتری زیادی ارتباط و در این راه از آنها کمک بگیرم که البته بسیاری از آنها به من کمک کردند. اما فکر می‌کنم یک اتفاق عجیب و غریبی در فضای تئاتر هست، اتفاقی که من هیچ وقت دلیلش را نفهمیدم اینکه تعدادی از فعالین این عرصه اصلا نمی‌خواهند که چنین کمکی وجود داشته باشد و می‌خواهند فرد مقابل در همان جایگاهی که هست بماند و رشد نکند. خوب من در فضای فیلم کوتاه و سینما نیز فعالیت می‌کنم و برایم بسیار عجیب است که فقط این مسئله را در فضای تئاتر می‌بینم خوشبختانه تعداد این افراد زیاد نیست اما به هر حال در روحیه آن گروه و انگیزه کسانی که کار می‌کنند تاثیر گذار است. تمامی اعضای گروه من جوان هستند و فکر می‌کنم اگر یک میانگین سنی از این گروه بگیریم به زیر ۲۵ سال می‌رسیم ما جوانانی هستیم که حدود ۱۰ ماه تلاش کرده‌ایم تا به این نقطه برسیم، تهیه کننده ما برای اولین بار است که در تئاتر سرمایه‌گذاری کرده است چرا من باید از جانب یک کارگردان با تجربه بشنوم که این اتفاق و رشد نباید برای یک گروه جوان رخ بدهد؟! این واقعا برام سوال برانگیز است. من فکر می‌کنم که باید از پیشکسوتان مان در عالم تئاتر بیشتر انگیزه بگیریم تا مدام تئاتر کار کنیم و نمی‌دانم چرا باید رفتاری ببینیم که باعث پشیمانی ما، تهیه کننده و بازیگران کارمان شود. حس می‌کنم تعداد کمی که این حرف‌ها را می‌زنند می‌خواهند تئاتر را در همین نقطه‌ای که هست نگه دارند آنها می‌خواهند انسان‌ها پیشرفت نکنند و با این کار به فضای تئاتر و روند رشد تئاتر ضربه می‌زند یعنی این ضربه صرفا به من صادق سیادت نیست بلکه به همه تئاتر است.

انتخاب بازیگران کار بر چه اساس انجام شد؟

من خیلی دوست داشتم که این کار را با رفقای صمیمی‌ام اجرا ببرم و در روزهای ابتدایی تمرینات نیز همین گونه بود و همه کسانی انتخاب شده بودند دوستان صمیمی‌ام بودند. اما رفته رفته هر چه پیش رفتیم به خاطر مشغله‌های کاری تداخل ایجاد می‌شد و ما مجبور به تغییر دادن بازیگران می‌شدیم و در نهایت به این نتیجه رسیدیم که معیارمان برای انتخاب بازیگر حس باشد و اصلا دیگر به رفاقت‌مان و ثابت ماندن گروه فکر نکنیم. در نهایت بر این مبنا که آیا این بازیگر توانمند است و می‌تواند آن حس‌ی که ما مد نظر داریم را انتقال بدهد یا نه او را انتخاب می‌کردیم و بعد از انتخاب بازیگران در انتخاب عوامل کار نیز مهمترین چیزی که مد نظر قرار دادیم اخلاق بود، چیزی که برای من بسیار مهم بود و می‌خواستیم همه عوامل این کار جدای از اینکه سابقه کاری داشته باشند یا نه، اخلاق حرفه‌ای داشته باشند و خوشحالم از اینکه این مهم در تمام اعضای این گروه دیده می‌شود و همه آنها در حرفه‌ای تربیت وضعیت ممکن با یکدیگر و گروه‌های دیگر رفتار و تعامل می‌کنند و اتفاق قشنگی را هر شب در سالن شماره ۳ شهرزاد رقم می‌زنند.

در این روزها که اغلب گروه‌های جوان با چالش‌هایی در

سید محمدصادق سیادت، کارگردان:

این اثر یک درام اجتماعی است

با توجه به اینکه شما از همکاران قدیمی ما در رسانه هستی اجازه بدهید که این گفت‌وگورا با نحوه ورود شما به تئاتر و فعالیتتان در این زمینه آغاز کنیم.

من از سال ۹۵ وارد عرصه تئاتر شدم و کارگردانی را از سال ۹۶ و با نمایشنامه خوانی آغاز کردم پس از اینکه چند نمایشنامه خوانی کارگردانی کردم سراغ اجرای عموم آمدم و سال ۱۴۰۰ اولین تجربه اجرای عموم را پشت سر گذاشتم و پس از آن هم در زمینه فیلم کوتاه فعالیت‌هایی داشتم تا امروز که با نمایش «حرمان» روی صحنه هستیم. اما تحصیلاتم در این زمینه به صورت شرکت در دوره‌های کارگردانی در موسسه‌های سعادت و انجمن سینمای جوان و دوره‌های آموزشی از این دست بوده است.

همکاری با نویسنده اثر خانم بخشی فرد چگونه شکل گرفت؟

خانم بخشی فرد سال ۹۸ و در نمایشنامه خوانی «از جهنم تا گولاگ» بازیگر من بودند و آشنایی ما به آن نمایش برمی‌گردد اما این همکاری ادامه پیدا کرد و در همه نمایشنامه خوانی‌ها، اجرا و فیلم‌هایی که کار کردم از ایشان کمک می‌گرفتم، اگر امکانش فراهم بود ایشان می‌آمدند و اگر نمی‌توانستند نیز به من مشاوره می‌دادند. ایده اولیه نمایشنامه «حرمان» نیز متعلق به من بود یعنی یک ایده خیلی خامی داشتم و نیاز داشتم که یک نویسنده آن را کامل بنویسد و بر اساس چیزی که اصولی است ایده را پیاده کند. در همین زمینه با خانم بخشی فرد جلسات زیادی گذاشتیم حتی در پیش تولید کار ما چهار بار متن را به صورت خیلی گسترده تغییر دادیم تا اینکه به این متن رسیدیم. در ابتدای کار قرار بود که اسم نمایش «حرف‌ها» باشد و مونولوگی باشد از پسری خطاب به کسی که در زندگی‌اش بوده است اما رفته رفته دیدیم که اگر این مونولوگ را تبدیل کنیم به چیزی که امروز روی صحنه است برای مخاطب بسیار جذاب‌تر خواهد بود.

تمرینات کار از چه زمانی استارت خورد و چقدر زمان برد؟

تمرینات کار از دی ماه سال گذشته آغاز شد و حول و حوش ۱۰ ماه زمان برد. در این مدت به خاطر همین زمان زیادی که تمرین‌ها برد و مشکلاتی که در فضای تئاتر وجود دارد بسیاری از دوستان به این گروه اضافه و بسیاری نیز جدا شدند تا اینکه مرداد ماه با آقای رادمنش به عنوان تهیه کننده جلسه‌ای داشتیم و تصمیم گرفتیم که کار را زودتر به اجرا برسانیم و همین کار را هم انجام دادیم.

از آقای علی ابراهیمی به عنوان مشاور کارگردان نام برده شده. لطفا برای مخاطبان از اینکه ایشان چه سبقه هنری دارند و اینکه همکاریتان به چه شکل بود بگویید.

علی ابراهیمی کارگردان سینما و فیلمنامه‌نویس هستند که در حال حاضر در انجمن سینمایی جوان تهران تدریس می‌کنند و من هم افتخار آشنایی با ایشان را از کلاس‌های فیلمنامه‌نویسی انجمن داشتم. در روزهای ابتدایی تمرین موضوع این نمایش را با ایشان مطرح کردم و مشاوره‌های به شدت جذابی از سمت ایشان دریافت کردم. آقای ابراهیمی واقعا همه جا همراه بودند هم در بازی بازیگران، هم در مورد متن و کارگردانی و میزانشن مشورت می‌دادند و در حال حاضر نیز هر شب در اتاق فرمان هستند و می‌توانم بگویم

نمایش «حرمان» به نویسندگی افسانه بخشی فرد و کارگردانی سیدمحمدصادق سیادت که به زندگی و چالش‌های سه جوان می‌پردازد به روزهای پایانی اجرا در سالن شماره ۳ شهرزاد نزدیک می‌شود. این نمایش با بازی محمد کریمی، ملیکا افسری‌راد، محمدحسن هاشمی، نازنین آرین دوست، زهرا شجاعی، مجتبی مجیدی، امیرعباس باقری از بحران‌ها و چالش‌های کمتر دیده شده مجازی، عاطفی و اجتماعی جوانان می‌گوید. در ادامه گفت‌وگویی خبرنگار صبا با عوامل این نمایش را می‌خوانید.

مریم عظیمی
گفت‌وگو

